

Fraktálok

Rendhagyó magyaróra Áfra Jánossal

Ne ítélj meg egy könyvet a borítója alapján! Klisé. De ritkán adatik meg az embernek hogy igazán a könyv fedele alá láthat. A szavakból és mondatokból saját képet alkot, saját világában, saját életet él. Egy másik értelmezés, egy másik ember valósága. Ezt tapasztalhattuk meg március 17-én az Áfra János költővel való találkozás során.

Mindig felteszik azt a vicces kérdést, hogy „Mire gondolhatott a költő?” Erre a kérdésre általában nem lehet jól válaszolni. Ismerted személyesen József Attilát? Beszéltél már Ady Endrével? Nem, tehát nem tudhatod, mire gondolt, mikor megírta száz meg száz versét. Na de mi van, ha három méterre tőled foglal helyet a nagyon is élő, hús-vér költő, akinek te teheted fel ezt az ikonikus kérdést, és végre választ is nyersz, nem pedig egy újabb okfejtésbe bocsátkozol, ami untalan zsákutcába fut. Valahogy ilyen érzés az, ha egy üres pohár megtelik. Áfra János költőt, Tolnai Hella színművészt és Tóth Gergő énekes-gitárművészt köszönthettük körünkben, akik megismertettek bennünket Áfra János válogatott verseivel, ezt követően pedig a művek hallgatása közben megfogalmazódott kérdéseinkre feleltek nyitott és barátságos stílusban.

Úgy érzem, nem egyszerű mesélni a találkozásról, ahogyan maga az élmény is igen komplex volt. Hadd kezdjem a versek tolmácsolásának sajátosságával! Egyes alkotásokat annak előadásában fogadhattunk be, aki ezeket a legbensőségesebben ismeri, akinek szívében a jelen impulzusai és a múlt emlékmagvai szárba szökkennek, s színes strófa-szirmokat öltöttek magukra, hogy előttünk tündököljenek: Maga a költő, Áfra János adott hangot gondolatainak. Az említett vers-virágok számottevő része bizony göröngyös talajban gyökerezik, hiszen többhöz is traumák képezték az inspiráció forrását. A műveket belengő borongós hangulatot tapasztalva ez az információ nem meglepő. Sokkal inkább elcsodálkozok azonban az ember, amikor észreveszi a kontrasztot a sorok fájdalommal való telítettsége és a szerző békességet sugárzó, derűs lényé között. A látszólagos ellentét feloldását egy, már az interjú során adott válaszában lelthettük. Megosztotta velünk ugyanis, hogy habár kezdetben valóban terápiás céllal fordult az írás felé, s továbbra is inspirációs bázisként szolgálnak egyes múltbéli nehézségek, mára már nem az események feldolgozása a cél, pusztán úgy véli, lényének szerves részét képezi az átélt rossz is.

A körülményeink természetesen mindannyiunk személyiségét formálják, s ki az, aki kizárólagosan pozitív tapasztalatokkal rendelkezik? Áfra János verseiben megértést tapasztalhat a fájdalmat érző ember, ugyanakkor rámutat a szerző az ezt kiváltó történetekkel való szembenézés fontosságára, s teszi mindezt azért, hogy a minket ért hatások köveiből valóban építkezni tudjunk, akkor is, ha úgy érezzük, alapanyagunk nem több sár- és verejtékszülte vályognál.

Nagy hatással volt ránk az előadás hiszen olyan témákkal foglalkoztak a versek, amelyekre könnyen tudtunk reflektálni. Az egész előadás nagyon személyes hangvételű volt, és talán ez adta meg azt a bensőséges hangulatot, ami a pódiumterem közönségét átjárta. Köszönjük ezt az élményt, s reméljük, hogy még lesz alkalmunk több hasonló előadáson részt venni.

Írták: Cserkúti Dóra 11.B, Szentesi Boglárka és Váradi Nóra 11.D osztályos tanulók
(A Fraktálok című produkció a Köszönjük Magyarországnak című program támogatásával valósult meg.)